

מסכת עירובין

פרק ה

א. **כַּיִצְאָמַעֲבָרֵנוּ** אֶת הַעֲרִים, בֵּית נְכֹס בֵּית יוֹצָא, פְגֻומָן נְכֹס פְגֻומָן יוֹצָא. קַיְוַשׁ שֶׁם גְדוּלִות גְבוּהָות עֲשָׂרָה טְפַחִים, וְגַשְׁרִים וְגַפְשִׁות, שִׁיחַ בְּהַנּוּ בֵּית דִירָה, מַזְכִיאֵין אֶת הַמְדָה כְגַדֵן, וְעוֹשֵׁין אֹתָה כְמַין טְבָלָא מִרְבָעָת, כִּי שִׁיחַה נְשָׁפֵר אֶת הַזְוִוּת:

ב. נוֹתְנֵין קְרַפְפָ לְעִיר, דְבָרִי רַבִּי מַאיָר. וְחַכְמִים אוֹמְרִים, לֹא אָמַרוּ קְרַפְפָ אֶלָא בֵין שְׁתֵי עִירֹתָה, אִם יִשְׁלֹז שְׁבָעִים אַמָה וְשִׁירִים, וְלֹז שְׁבָעִים אַמָה וְשִׁירִים, עוֹשֶׁה קְרַפְפָ לְשִׁפְטֵיהֶן לְהִיּוֹתָן כְאַחַת:

ג. וְכֵן שְׁלֹשָׁה כְפָרִים הַמְשֻלְשִׁין, אִם יִשְׁלֹז בֵין שְׁנִים הַחַיצְנוֹנִים מִאַה וְאַרְבָּעִים וְאַחַד וְשִׁלְישַׁ, עֲשֵׂה אַמְצָעִי אֶת שְׁלֹשֶׁתָן לְהִיּוֹתָן כְאַחַד:

ד. אִין מַזְדִּין אֶלָא בְּחַבֵּל שֶׁל חַמְשִׁים אַמָה, לֹא פְחֹות וְלֹא יוֹתֵר. וְלֹא יַמְדוֹד אֶלָא כְנַגֵּד לְבָוּ. קַיְה מַזְדֵד וְהַגְּיעַ לְגִיאָ אוֹ לְגִידָר, מַבְלִיעַ וְחֹזֵר לְמַקְתָּה. הַגְּיעַ לְהָרָר, מַבְלִיעַ וְחֹזֵר לְמַקְתָּה, וּבְלִבְדֵי שֶׁלָא יֵצֵא

חויז לתחום. אם איןו יכול להבליעו, בז' אמר רבי דוסטאי בר רב**י**
יבאי משומם רבי מאיר, **שׁמְעַטִ שׁמְחָדָרִין בְּהָרִים:**

ה. אין מודין אלא מן הפעלה. רבה למקום אחד ומעט למקום אחר, שומעין למקום שרביה. רבה לאחד ומיעט לאחר, שומעין למראביה. אפילו עבד, אפילו שפחה, גאנגן לומר, עד כאן תחום שבת, שלא אמרו חכמים את שכבר להחמיר אלא להקל:

ו. עיר של יחיד ונעשית של רבים, מערבין את כליה. ושל רבים ונעשית של יחיד, אין מערבין את כליה, אלא אם כן עשה חוצה לה כעיר חדשה שביוהודה, שיש בה חמשים דורות, דברי רבי יהודה. רבי שעון אומר, שלש חצרות של שני בתים:

ז. מי שהה במצרים ואמר לבנו, ערב לי במצרים, במצרים ואמר לבנו, ערב לי במצרים, אם יש הימנו ולbijתו אלפיים אמות, וליירובו יותר מקאן, מפרק לביתו ואסור לעירובו. לעירובו אלפיים אמה, ולbijתו יותר מקאן, אסור לביתו ומפרק לעירובו. הנותן את עירובו בעבורה של עיר, לא עשה ולא כלום. נתנו חוות לתחום, אפילו אמה אחת, מה שנשכבר הויא מפסיד:

ח. אנשי עיר גדולה מהלכין את כל עיר קטנה, ואין אנשי עיר קטנה מהלכין את כל עיר גדולה. כיצד. מי שהה בעיר גדולה ונטו

את עירובו בעיר קטנה, בעיר קטנה ונגנו את עירובו בעיר גדולה,
מhalbך את כליה וחויצה לה אלפיים אמה. ורבי עקיבא אומר, אין לו
אלא ממקום עירובו אלפיים אמה:

ט. אמר לנו רבי עקיבא, אי אתה מודים לי בנזון עירובו במערה,
שאין לו מקום עירובו אלא אלפיים אמה. אמרו לו, אימתי, בזמן
שאין בה דירות, אבל יש בה דירות, מhalbך את כליה וחויצה לה
אלפיים אמה. נמצא, קל תוכה מעל גבה. ולמודד שאמרו נזבנין לו
אלפים, שאפלו סוף מחתו כליה במערה: